

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**
45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

**Mântuiește, Doamne,
poporul Tău și
binecuvintează moștenirea
Ta; biruință
binecredincioșilor creștini
asupra celui potrivnic
dăruiește. Și cu Crucea Ta
păzește pe poporul Tău.**

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SĂPTĂMÂNA 1 – 7 APRILIE

Miercuri 3 Aprilie:

LITURGHIA DARURILOR MAI ÎNAINTE SFINȚITE 7.00 PM

Vineri 5 Aprilie:

LITURGHIA DARURILOR MAI ÎNAINTE SFINȚITE 7.00 PM

Sâmbătă 6 Aprilie:

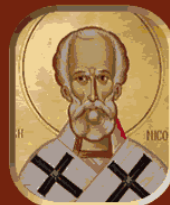
Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas 8.30 AM

Vecernie 7.00 PM

Duminică 7 Aprilie

Utrenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu
917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

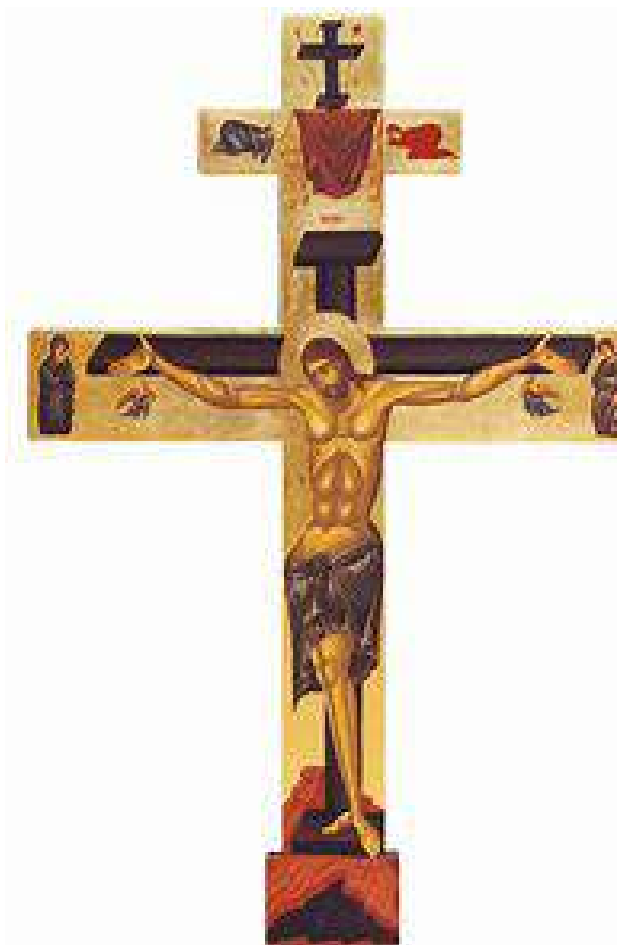

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

DUMINICA SFINTEI CRUCI

Injunatirea Postului Mare - Sfanta Cruce

Duminica a treia din Post este numită Inchinarea Sfintei Cruci. La slujba Privegherii acestei zile, după Doxologia Mare, Crucea este adusă, într-o procesiune solemnă, în mijlocul bisericii, și rămâne acolo întreaga săptămână - cu o rânduială specială de închinare la toate slujbele următoare. Vrednic de notat este faptul că tema Crucii, care domină imnologia acelei duminici, nu apare în termeni de suferință, ci în termeni de victorie și de bucurie. Mai mult decât aceasta, tema cântărilor (hirmoi) Canonului de Duminică este luată din slujba pascală - „Ziua învierii” - și Canonul este o parafrază a Canonului Paștilor.

Sensul tuturor acestora este clar. Ne aflăm la mijlocul Postului. Pe de o parte, efortul fizic și duhovnicesc, dacă este serios și consistent, începe să se facă simțit, povara lui devine din ce în ce mai apăsătoare, oboseala noastră mai evidentă. Avem nevoie de ajutor și de încurajare. Pe de altă parte, suportând această oboseală, escaladând muntele până la acest punct, începem să vedem sfârșitul pelerinajului nostru și razele Paștilor crescând în intensitate. **Postul Mare** este propria noastră răstignire, experiența noastră, limita tă așa cum este, a poruncii lui Hristos auzită în prima Evanghelie a acestei duminici: Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie (Marcu 8, 34). Însă nu ne putem lua crucea și să-l urmăm lui Hristos dacă nu avem Crucea Sa, pe care a luat-o asupra-Și spre a ne mântui. Crucea Lui este cea care ne mântuiește, nu a noastră. Crucea Lui este cea care dă nu numai sens, ci și putere altora. Aceasta ni se explică în Sinaxarul Duminicii Crucii:

„Pentru că în timpul Postului celui de 40 de zile ne răstignim și noi oarecum, morți fiind față de patimi, cu simțurile adormite și potolite din pricina amărăciunii postului, ni se pune înainte cinstita și de viață făcătoarea Cruce ca să ne îmbărbăteze, să ne sprijine, să ne aducă aminte de patima Domnului nostru Iisus Hristos și să ne mângâie. Dacă Dumnezeu a fost răstignit pentru noi, oare nu trebuie ca și noi să lucrăm mai mult pentru El? Nevoințele noastre ni se ușurează când ni se aduce aminte și de nădejdea slavei ce ni s-a dat prin Cruce. Căci după cum Mântuitorul nostru, urcându-Se pe Cruce, a fost slăvit prin felul necinstit prin care s-au purtat oamenii cu El și prin amărăciunile ce l-au pricinuit, tot așa trebuie să facem și noi ca să fim slăviți împreună cu El, cu toate că îndurăm cu greu nevoințele Postului.

Se mai explică prăznuirea de azi și în alt chip. După cum cei care călătoresc pe o cale aspră și lungă, zdrobiți de oboseală, dacă întâlnesc pe cale un copac umbros se odihnesc puțin, așezându-se sub el, și oarecum refăcuți termină și restul drumului, tot așa și acum, în timpul Postului, a fost sădită de Sfinții Părinți la mijlocul acestei căi obositoare Crucea cea aducătoare de viață, spre a ne odihni, a răsufla și a ne face pe noi cei osteniți sprinteni și ușori pentru restul ostenelii.

Sau altă explicație. După cum la venirea unui împărat sunt purtate înainte steagurile lui și sceptrul, iar în urmă vine și el, plin de veselie și de bucurie pentru biruința avută, iar împreună cu el se bucură și supușii, tot așa și Domnul nostru Iisus Hristos, vrând să arate biruința asupra morții și că are să vină cu slavă în Ziua învierii, a trimis înainte sceptrul Lui, semnul Lui cel împărătesc, Crucea cea de viață făcătoare, care ne umple de multă bucurie, ne dă foarte mare ușurare și ne pregătește să fim gata să primim pe împărat și să scoatem strigăte de bucurie întru întâmpinarea Biruitorului.

A fost așezată Sfânta Cruce în săptămâna de la mijloc a Postului celui de 40 de zile pentru următoarea pricină: Sfântul Post de 40 de zile se aseamănă cu izvorul cel din Amara,

din pricina asprimii, amărăciunii și lipsei de trai bun ce ne face Postul. După cum dumnezeiescul Moise, când a băgat lemnul în mijlocul izvorului, l-a îndulcit, tot așa și Dumnezeu, Care ne trece prin Marea Roșie cea spirituală și ne scoate de la nevăzutul Faraon, prin lemnul cel de viață făcător al cinstitiei și de viață făcătoarei Crucii, îndulcește amărăciunea Postului celui de 40 de zile și ne mângâie pe noi, care trăim ca în pustie, până ce ne va duce, prin învierea Lui, la Ierusalimul cel spiritual.

Sau altă explicație. Deoarece Crucea se numește și este pomul vieții, iar acel pom a fost sădit în mijlocul Raiului, în Eden, în chip potrivit și dumnezeieștii Părinți l-au sădit pe acesta în mijlocul Postului celui de 40 de zile, ca să ne amintească și de lăcomia lui Adam, dar în același timp să ne arate prin pomul acesta și înlăturarea osândei lui. Într-adevăr, dacă mâncăm din el, nu mai murim, ci trăim.

Prin puterea Crucii, Hristoase Dumnezeule, păzește-ne de ispitele celui viclean, învrednicește-ne să ne închinăm dumnezeieștilor tale Patimi și învierii celei purtătoare de viață, ducând la capăt cu ușurință calea acestui Post de 40 de zile și ne miluiește pe noi, ca un singur bun și de oameni iubitor. Amin!"

Astfel refăcuți și liniștiți, începem a doua parte a Postului. încă o săptămână și, în cea de a patra duminică, auzim vestea: ...Fiul Omului Se va da în mâinile oamenilor și-L vor ucide, iar după ce-L vor ucide, a treia zi va învia (Marcu 9, 31). Acum accentul nu se mai pune pe strădania și pocăința noastră, ci pe evenimentele ce au avut loc „pentru noi și pentru a noastră mântuire”.

Doamne Dumnezeule, Cel ce ne-ai dat să pregustăm astăzi prin învierea lui Lazăr Sfânta Săptămână cea înainte-strălucitoare, ajută-ne să săvârșim călătoria Postului!

Ajungând la cea de-a doua vreme a postirii, să punem început vieții dumnezeiești, ca, atingând săvârșirea ostenelilor noastre, să primim bucuria cea nepieritoare.

La Utrenia din Joia săptămânii a cincea, auzim încă o dată Canonul Mare al Sfântului Andrei Criteanul, de data aceasta însă în totalitatea lui. Dacă, la începutul Postului, acest Canon a fost ca o ușă care ne-a condus către pocăință, acum, la sfârșitul Postului, răsună ca un „rezumat” al pocăinței și ca o împlinire a acesteia.

Dacă la început abia l-am ascultat, acum, cu această speranță, cuvintele lui au devenit cuvintele noastre, plângerea noastră, speranța și pocăința noastră și, de asemenea, o evaluare a strădaniei noastre din timpul Postului: cât din toate acestea au devenit, cu adevărat, ale noastre? Cât de departe am ajuns de-a lungul căii acestei pocăințe? Pentru că toate acestea care ne privesc se apropie de sfârșit, de acum înainte îi urmăm pe ucenici, care erau pe cale, suindu-se la Ierusalim, și Iisus mergea înaintea lor. Iar Iisus a zis către ei: Iată, ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi dat în mâinile căpeteniilor preoților și cărturarilor și ei îl vor condamna la moarte și-L vor batjocori și-L vor scuipa și-L vor biciui, și-L vor ocări, dar după trei zile va învia (Marcu 10,32-45). Aceasta este Evanghelia celei de a cincea duminici.

Tonalitatea slujbelor divine din Post se schimbă. Dacă de-a lungul întregii prime părți a Postului efortul nostru a ținut propria noastră curățire, acum realizăm faptul că această curățire nu a fost un scop în sine, ci că ea trebuie să ne conducă spre contemplarea, înțelegerea și împroprierea tainei Crucii și a învierii. Sensul efortului nostru trebuie acum să ni se descopere ca participare la această taină cu care am fost atât de obișnuți, încât o găseam firească și pe care o uitam, pur și simplu. Și, cum îl urmăm, urcând la Ierusalim, împreună cu ucenicii, „suntem uimiți și plini de teamă”.

Pr. Alexander Schmemmann